



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 9/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2016 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika prerokoval návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky JUDr. Jaromíra Čižnára na začatie konania o súlade § 28a, § 28b, § 28c a § 76dh zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na pozastavenie účinnosti § 28a, § 28b, § 28c a § 76dh zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 26. mája 2016 doručený návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky JUDr. Jaromíra Čížnára (ďalej len „navrhovateľ“) na začatie konania o súlade § 28a, § 28b, § 28c a § 76dh zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „napadnuté ustanovenia“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

2. Z návrhu vyplýva, že Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) dňa 23. septembra 2015 prijala zákon č. 278/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 278/2015 Z. z.“).

2.1 Článkom I bodom 15 zákona č. 278/2015 Z. z. boli do zákona o vysielaní a retransmisii vložené nové § 28a až 28d.

2.2 V § 28a zákona o vysielaní a retransmisii sa na účely tohto zákona definuje slovenské hudobné dielo takto: *„Slovenské hudobné dielo na účely tohto zákona je hudobné dielo, ktorého najmenej jeden autor hudby alebo najmenej jeden autor textu má alebo mal trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, alebo hudobné dielo s textom v slovenskom jazyku.“*

2.3 V § 28b a 28c zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca ustanovil niekoľko povinností pre vysielateľov pri vysielaní rozhlasovej programovej služby.

2.4 Ustanovenie § 28b zákona o vysielaní a retransmisii znie:

„(1) Slovenským hudobným dielam je vysielateľ s licenciou povinný vyhradiť najmenej 25% času vysielania hudobných diel za kalendárny mesiac a vysielateľ na základe zákona najmenej 35% času vysielania hudobných diel za kalendárny mesiac, a to vo vysielaní každej rozhlasovej programovej služby takého vysielateľa osobitne.

(2) Na účely výpočtu podielu podľa odseku 1 sa časom vysielania hudobných diel za kalendárny mesiac rozumie celkový čas vyhradený vysielaniu hudobných diel vo vysielaní rozhlasovej programovej služby za kalendárny mesiac.

(3) Do podielu podľa odseku 1 sa započítavajú iba slovenské hudobné diela zaradené do vysielania v čase od 6.00 hodiny do 24.00 hodiny, ktoré nie sú doplnkovým vysielaním a nie sú z väčšej časti sprevádzané hovoreným slovom.

(4) Z času vysielania vyhradeného slovenským hudobným dielam podľa odseku 1 je vysielateľ povinný vyhradiť najmenej 20% vysielaniu nových slovenských hudobných diel; za nové slovenské hudobné dielo sa považuje hudobné dielo vysielané do piatich rokov od jeho prvého uvedenia na verejnosti.“

2.5 Ustanovením § 28c zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca ustanovil informačnú povinnosť pre vysielateľov rozhlasovej služby takto:

„(1) Vysielateľ rozhlasovej programovej služby je povinný poskytovať rade na požiadanie údaje potrebné na kontrolu plnenia povinností podľa § 28b, a to

a) údaje o časovom rozsahu odvysielaných hudobných diel,

b) údaje o percente, počte a časovom rozsahu odvysielaných slovenských hudobných diel,

c) zoznam odvysielaných slovenských hudobných diel s uvedením dátumu a času ich odvysielania v rámci programovej služby, dátumu ich prvého uvedenia na verejnosti, informáciu, že ide o hudobné dielo s textom v slovenskom jazyku alebo pri hudobných dielach bez textu a hudobných dielach, ktorých text nie je v slovenskom jazyku, identifikáciu autora hudby, autora textu alebo výkonného umelca, na základe ktorého sa hudobné dielo považuje za slovenské hudobné dielo.

(2) Údaje podľa odseku 1 je vysielateľ povinný poskytnúť rade do 15 kalendárnych dní odo dňa doručenia žiadosti rady o poskytnutie údajov podľa odseku 1.“

2.6 K právnej úprave § 28a až § 28c zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona č. 278/2015 Z. z. bolo prijaté aj prechodné ustanovenie § 76dh, ktoré znie:

„(1) V období od 1. apríla 2016 do 31. decembra 2016 je vysielateľ s licenciou povinný vyhradiť slovenským hudobným dielam najmenej 20% času vysielania hudobných diel za kalendárny mesiac a vysielateľ na základe zákona najmenej 30% času vysielania hudobných diel za kalendárny mesiac, a to vo vysielaní každej rozhlasovej programovej služby takého vysielateľa osobitne.

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na vysielanie rozhlasovej programovej služby, ak rada rozhodla, že určenie podielu slovenských hudobných diel je zameraním programovej služby úplné vylúčené.“

3. Navrhovateľ vzniesol proti napadnutým ustanoveniam viacero výhrad, ktoré podľa neho zakladajú nesúlad napadnutých ustanovení s referenčnými ústavnými normami. Námietky a argumenty navrhovateľa možno rozdeliť do štyroch celkov.

3.1 Po prvé – **namietaný nesúlad napadnutých ustanovení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy**

3.1.1 Navrhovateľ je toho názoru, že zákonodarcom definované povinnosti vysielateľov v zmysle napadnutých ustanovení, osobitne vysielateľov s licenciou, a spôsob ich úpravy priznávajúci jej účinky aj na tých vysielateľov, ktorí v čase nadobudnutia účinnosti napadnutých ustanovení už sú držiteľmi licencie, sú v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu garantovaného čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj v rozpore s povinnosťou štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, ustanovenej čl. 2 ods. 2 ústavy.

3.1.2 Navrhovateľ v nadväznosti na uvedené konštatuje, že napadnuté ustanovenia aj s ohľadom na napadnuté ustanovenie § 76dh majú spätnú, retroaktívnu pôsobnosť.

Vzťahujú sa na každého vysielateľa s licenciou, t. j. aj na toho, ktorému bola udelená licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 278/2015 Z. z. Vzhľadom na to, že napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa nemenia samotné právne postavenie vysielateľov, keďže im ich neodnímajú, považuje navrhovateľ toto pôsobenie napadnutých ustanovení za retroaktivitu nepravú.

3.1.3 Navrhovateľ dôvodí, že v prípade nepravej retroaktivity a hodnotenia jej ústavnej akceptovateľnosti sa štandardne posudzuje existencia závažných dôvodov, ktoré odôvodňujú a legitimizujú namietaný zásah, ako aj hľadisko proporcionality zásahu do právneho postavenia subjektu dotknutého prijatým právnym predpisom. Navrhovateľ zastáva názor to, že napadnuté ustanovenia také závažné dôvody, ktoré by takýto zásah ústavne konformným spôsobom legitimizovali, neobsahujú.

3.1.4 Navrhovateľ uviedol, že, vychádzajúc z dôvodovej správy k návrhu zákona č. 278/2015 Z. z. (parlamentná tlač č. 1562), zákonodarca prijal napadnutú právnu úpravu s cieľom podporiť vysielanie slovenských hudobných diel v rozhlasovom vysielaní a cirkuláciu hudby slovenských autorov a interpretov vo vysielaní rozhlasových vysielateľov na území Slovenskej republiky. Takouto právnou úpravou sa má podľa názoru predkladateľa (vlády Slovenskej republiky) zabezpečiť podpora vysielania slovenských hudobných diel, ktoré tvoria súčasť kultúrneho dedičstva Slovenskej republiky v rozhlasovom vysielaní, ako aj zlepšiť prístup poslucháčskej verejnosti k slovenskej hudbe. Zámerom právnej úpravy je tiež podpora slovenských autorov a výkonných umelcov, ako aj slovenskej hudobnej tvorby ako takej. Predkladateľ návrhu zákona súčasne uviedol, že podpora domácej hudobnej produkcie prostredníctvom stanovenia minimálnych kvót jej hranosti je štandardným nástrojom, ktorý je obsiahnutý v legislatíve viacerých štátov, a to nielen európskych. Podľa navrhovateľa dôvodová správa k návrhu zákona č. 278/2015 Z. z. neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, ako sa predkladateľ vysporiadal s otázkou proporcionality zásahu, ktorý spôsobí aplikácia napadnutých ustanovení na vysielateľov, ktorým už bola udelená licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby, a zásahu do ich existujúcich právnych a finančných vzťahov. Navrhovateľ poznamenáva, že ide o vzťahy súkromnoprávneho charakteru.

3.1.5 Podľa slov navrhovateľa vysielateľa vykonávajú vysielanie rozhlasovej programovej služby na základe licencie na vysielanie rozhlasovej programovej služby podľa § 49 zákona o vysielaní a retransmisii, o udelení ktorej rozhoduje štát prostredníctvom Rady pre vysielanie a retransmisiiu. Každý vysielateľ, ktorému bola udelená licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby, musel pred podaním žiadosti a pred jej konečným udelením splniť viacero zákonných podmienok. Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa priamo menia podmienky, za ktorých vysielatelia vstupovali do prostredia rozhlasového vysielania, teda menia podmienky, za ktorých vykonávajú svoju podnikateľskú činnosť, a tým zasahujú do existujúcich podnikateľských oprávnení. Podľa názoru navrhovateľa ide teda *de facto* o zmenu udelenej licencie na vysielanie rozhlasovej programovej služby.

3.1.6 Po zvážení všetkých hľadísk potrebných pre posúdenie proporcionality zásahu je navrhovateľ toho názoru, že zákonodarca mal a v súčasnosti stále má možnosť dosiahnuť ním deklarovaný cieľ podpory hranosti slovenských hudobných diel v rozhlasovom vysielaní. V rámci Slovenskej republiky je zriadený Rozhlas a televízia Slovenska ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (§ 2 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Navrhovateľ nevidí žiadny legitímny dôvod na to, aby boli v prípade existencie verejnoprávnej inštitúcie na naplnenie verejnoprospešného cieľa použité aj súkromné subjekty.

3.1.7 Podľa navrhovateľa v prípade, že zákonodarca považuje za nevyhnutné, aby deklarovaný verejnoprospešný cieľ napĺňali aj súkromní vysielatelia, mal tak urobiť s účinkami do budúcnosti. Právna úprava by sa mala vzťahovať až na tých vysielateľov, ktorí budú žiadať o udelenie licencie na vysielanie rozhlasovej programovej služby po nadobudnutí účinnosti právnej úpravy, keďže len tak, poznajúc všetky zákonné podmienky, si môžu dôsledne zvážiť všetky aspekty svojho podnikania v tomto segmente.

3.1.8 Výhrady má navrhovateľ aj k otázke jednoznačného jazyka a zrozumiteľnosti napadnutých ustanovení, ktoré sú rovnako súčasťou princípu právnej istoty garantovaného čl. 1 ods. 1 ústavy. Osobitne v tejto súvislosti navrhovateľ namieta definíciu slovenského hudobného diela uvedenú v § 28a zákona o vysielaní a retransmisii. Slovenské hudobné dielo podľa tohto ustanovenia je iba také dielo, ktorého najmenej jeden autor hudby alebo najmenej jeden autor textu má alebo mal trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, alebo hudobné dielo s textom v slovenskom jazyku. Požiadavka textu slovenského hudobného diela v slovenskom jazyku môže byť podľa presvedčenia navrhovateľa opodstatnená a odôvodniteľná ochranou kultúrneho dedičstva, ktorým jazyk nepochybne je. Naopak, z pohľadu vysielateľa podľa navrhovateľa ťažko realizovateľnou, a z dôvodu naplnenia deklarovaného cieľa - ochrany kultúrneho dedičstva aj nezmyselnou je požiadavka súčasného alebo minulého trvalého pobytu autora hudby alebo autora textu na území Slovenskej republiky. Obzvlášť ťažko realizovateľné to môže byť podľa mienky navrhovateľa v prípade starších hudobných diel, keďže pojem „trvalý pobyt“ bol zavedený až zákonom č. 52/1949 Zb. o hlásení obyvateľstva a o povoľovaní pobytu cudzincom v znení zákona č. 76/1957 Zb. Navrhovateľ si nevie predstaviť, akým spôsobom budú vysielatelia zisťovať, či v prípade hudobného diela bez textu alebo hudobného diela s textom v inom než slovenskom jazyku, hoci naspievaného slovenským interpretom, má alebo v minulosti mal autor textu alebo autor hudby trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Vysielatelia nemajú podľa navrhovateľa prístup do príslušných databáz a ani nemajú právo žiadať príslušné orgány o údaje z nich. V konečnom dôsledku tak podľa navrhovateľa vysielatelia budú v záujme dodržania zákona preferovať iba tie diela, ktoré majú text v slovenskom jazyku, a to na úkor inštrumentálnych hudobných diel a hudobných diel v cudzom jazyku, hoci aj preukázateľne naspievaných či nahraných slovenským hudobným interpretom.

3.1.9 V závere k tejto časti navrhovateľ podotkol, že znenie napadnutých ustanovení vyvoláva aj závažné otázky spojené s diskrimináciou a nerovnakým zaobchádzaním so subjektmi v rovnakej, resp. totožnej situácii. K tejto námietke však navrhovateľ neuviedol bližšiu argumentáciu a ani ju nespojil s konkrétnou referenčnou ústavnou normou.

3.2 Po druhé – **namietaný nesúlad napadnutých ustanovení s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a s čl. 1 dodatkového protokolu**

3.2.1 Navrhovateľ zastáva názor, že napadnuté ustanovenia predstavujú z hľadiska ústavných garancií neakceptovateľný zásah do vlastníckeho práva a práva na ochranu majetku.

3.2.2 Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa jednoznačne zasahujú do vlastníckych práv vysielateľov. Podľa navrhovateľa licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby môže byť udelená iba tej právnickej osobe, ktorá má formu obchodnej spoločnosti. Obchodné spoločnosti sú spoločnosti zakladané spravidla na účel podnikania, a teda na účely dosiahnutia zisku (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka). Jednej právnickej osobe možno udeliť len jednu licenciu na vysielanie rozhlasovej programovej služby. Nie je teda podľa mienky navrhovateľa možné, aby obchodná spoločnosť, ktorej bola udelená licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby, prevádzkovala pod druhou licenciou činnosti iného vysielateľa. Zakazuje sa tak materiálne, ako aj personálne prepojenie medzi jednotlivými vysielateľmi.

3.2.3 Obchodné spoločnosti, ktoré sa uchádzali o udelenie licencie na vysielanie rozhlasovej programovej služby, použili podľa navrhovateľa na jej získanie a následne na zabezpečenie a prevádzkovanie samotného rozhlasového vysielania určité zdroje (svoj majetok). Očakávaním týchto subjektov podľa navrhovateľa je, že v konkurenčnom prostredí viacerých vysielateľov, pri používaní finančných prostriedkov v súlade s vlastnou nastavenou stratégiou a za podmienok, za akých na tento trh vstupovali, získajú čo najväčšiu poslucháčsku základňu. Vysielatelia rozhlasového vysielania podľa navrhovateľa nepredávajú poslucháčom vysielanie, keďže vysielanie v prostredí analógového vysielania šíreného terestriálne na základe štátom pridelených frekvencií je pre poslucháčov bezplatné (hoci vysielatelia za tieto pridelené frekvencie štátu platia). Vysielatelia však podľa navrhovateľa predávajú produkty mediálnej komerčnej produkcie v zákonom ustanovených formátoch - reklama, sponzoring, umiestnenie produktu. Navrhovateľ zdôrazňuje, že je

prirodzeným záujmom tých, ktorí si tieto produkty objednávajú, aby sa ich reklama dostala k čo najväčšiemu množstvu adresátov (poslucháčov), t. j. potenciálnych spotrebiteľov. Príjmy každého vysielateľa s licenciou sú podľa názoru navrhovateľa tak priamo závislé od jeho poslucháčskej základne. Každý vysielateľ, ktorý sa správa trhovo, poskytuje podľa navrhovateľa služby vysielania tak, aby si svoju poslucháčsku základňu udržal, resp. aby ju rozširoval.

3.2.4 Hudobné diela považuje navrhovateľ za tovar ako každý iný. Podľa neho je preto prirodzené, že ak je o ten-ktorý tovar záujem, prispôsobuje sa tomu aj ponuka. Ak o tovar prirodzený záujem nie je, žiadny obchodník ho nebude ponúkať. V opačnom prípade podľa navrhovateľa v konkurenčnom prostredí viacerých subjektov ponúkajúcich ten istý sortiment neobstojí a v dlhodobejšom meradle, v záujme svojho udržania sa na trhu, bude musieť prehodnotiť, či tento tovar bude naďalej ponúkať (s rizikom skončenia podnikania) alebo nie. Problematika hudobných diel ako tovarov je podľa presvedčenia navrhovateľa rovnaká. Ak je hudobné dielo kvalitné, je oň prirodzený záujem bez ohľadu na to, odkiaľ pochádza. Naopak, ak tieto kvalitatívne požiadavky nespĺňa, záujem poslucháčov nevzbudí a hrať sa nebude. To, či je niektoré dielo kvalitné, alebo nie, určujú výlučne poslucháči, ktorí o tom rozhodnú tým, že danú rozhlasovú stanicu počúvajú. Podľa navrhovateľa tak nemôže robiť štát prostredníctvom kvót. Nerobí tak v žiadnom inom podnikateľskom segmente. Podľa navrhovateľa je nepredstaviteľné, aby v demokratickom a právnom štáte boli prostredníctvom zákonom ustanovených kvót podnikateľa nútení nakupovať určité objemy konkrétneho tovaru (napr. potravín) bez ohľadu na ich kvalitu a vlastnosti, ako aj bez ohľadu na to, či je po tomto tovare dopyt, alebo nie.

3.2.5 Právna úprava účinná pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 278/2015 Z. z., t. j. tá právna úprava, za akej získali existujúci vysielatelia licenciou na vysielanie rozhlasovej programovej služby, upravovala podľa navrhovateľa množstvo podmienok a povinností, ktoré museli ešte ako žiadatelia o licenciou splniť. Žiadna z týchto podmienok však podľa navrhovateľa neurčovala obsah vysielania a jeho programovú skladbu. Tieto boli ponechané na slobodné rozhodnutie vysielateľa, ktorý si tak obsah svojho vysielania určoval s prihliadnutím na cieľovú skupinu ako budúcu poslucháčsku základňu, a to pri

zohľadnení požiadavky na čo jej najväčší objem a pri schopnosti vytvoriť konkurencieschopný reklamný priestor vo vysielaní. Každý vysielateľ nastavil podľa navrhovateľa obsah vysielania tak, aby zacielil na určitú časť poslucháčov, ktorú chcel k svojmu vysielaniu pritiahnúť a ktorú si chce, prirodzene, udržať.

3.2.6 Pri posudzovaní legitímnosti namietaného zásahu považuje navrhovateľ za potrebné zdôrazniť, že nenamieta snahu štátu podporovať zachovanie a udržanie slovenského kultúrneho dedičstva. Námietky má však k obsahovému vymedzeniu pojmu slovenské hudobné dielo, ako aj k tomu, či je možné každé hudobné dielo pochádzajúce od slovenského autora považovať automaticky za súčasť kultúrneho dedičstva. Vo vzťahu k prvej námietke poukazuje navrhovateľ na skutočnosti, ktoré už uviedol v prvej časti návrhu k otázke vágnosti napadnutých ustanovení.

3.2.7 K druhej námietke poukazuje navrhovateľ na Deklaráciu národnej rady o ochrane kultúrneho dedičstva (uznesenie národnej rady z 28. februára 2001, č. 91/2001 Z. z.) (ďalej len „deklarácia“). Podľa čl. 1 deklarácie *„Kultúrne dedičstvo je nenahraditeľným bohatstvom štátu a jeho občanov, je dokladom vývoja spoločnosti, filozofie, náboženstva, vedy, techniky, umenia, dokumentom vzdelanostnej a kultúrnej úrovne slovenského národa, iných národov, národnostných menšín, etnických skupín a jednotlivcov, ktorí žijú alebo v minulosti žili na území Slovenska.“*. Podľa čl. 2 ods. 1 deklarácie *„Kultúrnym dedičstvom sú hmotné a nehmotné hodnoty, hnutelné a nehnuteľné veci vrátane importovaných diel a myšlienok, ktoré našli na Slovensku miesto a uplatnenie.“*. Z uvedeného podľa navrhovateľa teda vyplýva, že hudobné dielo by bolo možné považovať za kultúrne dedičstvo iba v prípade, ak si našlo v povedomí ľudí svoje miesto a ľudia, t. j. nositelia a zachovávatelia kultúrneho dedičstva pre budúce generácie, ho za také prirodzene považujú, a preto je potrebné ho chrániť. Zákonodarca však podľa navrhovateľa napadnutými ustanoveniami určil, že kultúrnym dedičstvom je akékoľvek hudobné dielo, ktorého hudbu alebo text vytvoril autor s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, alebo ak má text v slovenskom jazyku, teda takto rozhodol v záujme jeho ochrany. Na slovenskej hudobnej scéne je podľa navrhovateľa nepochybne množstvo kvalitných hudobných diel, ktoré pretrvali desiatky rokov aj bez toho, aby ich ochranu

určoval zákon. Také hudobné diela, ktoré nepretrvali dobu, nie je podľa názoru navrhovateľa potrebné zákonom a spôsobom zvoleným zákonodarcom ochraňovať. V tejto súvislosti poukazuje navrhovateľ na čl. 3 ods. 2 deklarácie, kde samotný zákonodarcu uvádza, že „*Princípy a prostriedky ochrany kultúrneho dedičstva by nemali narušiť iné občianske práva bez zodpovedajúcej kompenzácie podľa príslušných zákonov.*“.

3.2.8 Pokiaľ ide o druhý zo zákonodarcom deklarovaných cieľov - podpora hranosti slovenských hudobných diel, tento navrhovateľ nepovažuje za legitímny z dôvodu, že tento cieľ má za následok podporu jedného podnikateľa (umelca) na úkor iného podnikateľa (vysielateľa). Navrhovateľ sa nedomnieva, že je ústavne akceptovateľné, ak v demokratickom a právnom štáte zákon priamo garantuje príjmy autorom slovenských hudobných diel. Ich príjmy sa podľa navrhovateľa v štandardných podmienkach priamo odvíjajú od hranosti ich hudobného diela. Ak vysielatelia nemajú inú možnosť, len tieto diela na základe zákonom ustanovených kvót hrať, automaticky to podľa navrhovateľa znamená, že autorom plynú z toho príjmy. Tie by inak dosiahli iba vtedy, ak by ich dielo bolo tak kvalitné, že by bol po ňom dopyt.

3.2.9 Rovnako tak nie je navrhovateľovi zrejmé, prečo zákonodarcu určil povinné percento podielu slovenských hudobných diel vo vysielaní rozhlasovej programovej služby práve vo výške 25 %. Z dôvodovej správy k návrhu zákona č. 278/2015 Z. z. podľa navrhovateľa nevyplývajú žiadne analýzy predstavujúce základ pre určenie tohto podielu a ani iné dôvody, ktoré zákonodarcu (ale aj predkladateľa návrhu zákona) viedli k určeniu takéhoto čísla. Niekoľkokrát opakovaná právna úprava platná v tejto súvislosti vo Francúzsku podľa navrhovateľa upravuje podiel francúzskej produkcie vo výške 40 %, avšak táto sa týka akéhokoľvek hudobného diela vo francúzskom jazyku (teda frankofónne diela). Vo Francúzsku považujú podľa navrhovateľa za kultúrne dedičstvo, ktoré treba chrániť ako legitímny verejný záujem, práve jazyk, s čím sa navrhovateľ stotožňuje. Teoreticky tak hudobné dielo môže nahráť akýkoľvek autor či interpret bez ohľadu na pôvod, národnosť, štátnu príslušnosť, či nebodaj miesto trvalého pobytu, jedinou podmienkou je, aby bolo nahrané vo francúzskom jazyku. Rovnako tak podiel v percentách – 40 % – je podľa navrhovateľa neporovnateľne dosiahnuteľnejší, keďže francúzskym

jazykom podľa oficiálnych štatistík z roku 2015 (dostupných na stránke <http://www.diplomatie.gouv.fr>) hovorí 220 miliónov ľudí na svete, kým slovenským jazykom 5,4 milióna ľudí. Keďže zákonodarca podľa navrhovateľa neuviedol žiadny argument na určenie výšky povinného percenta podielu slovenských hudobných diel, pri použití argumentu a odkazu na právnu úpravu vo Francúzsku a v prípade čisto matematických prepočtov pri zvážení predpokladanej kvantity slovenských hudobných diel by tento podiel v žiadnom prípade nemohol byť 40 % k 25 %. Podiel slovenských hudobných diel by podľa navrhovateľa v takomto prípade bol na úrovni 1,0185 % z celkového počtu hraných hudobných diel v slovenských rádiách. Aj tento prepočet podľa navrhovateľa len poukazuje na nedostatok napadnutých ustanovení.

3.2.10 Navrhovateľ sa teda domnieva, že napadnuté ustanovenia tak, ako sú postavené, nepredstavujú legitímny zásah do práv vysielateľov garantovaných čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

3.2.11 V závere k tejto časti navrhovateľ doplnil, že pri hodnotení proporcionality zásahu zákonodarcu do týchto práv vysielateľov je potrebné poukázať na skutočnosť, že zákonodarca pri napĺňaní ním deklarovaneho cieľa ochrany kultúrneho dedičstva Slovenskej republiky a podpory hranosti slovenských hudobných diel mal k dispozícii aj iné prostriedky a možnosti, ako tento cieľ bez porušenia ústavou garantovaných práv vysielateľov dosiahnuť. Navrhovateľ opätovne uvádza, že v Slovenskej republike pôsobí zákonom zriadený Rozhlas a televízia Slovenska ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia. Verejnoprávny vysielateľ môže mať podľa navrhovateľa - na rozdiel od vysielateľov s licenciou - viacero programových služieb, na ktorých môže realizovať rozhlasové vysielanie pre rôzne kategórie poslucháčov s rôznym programovým zameraním. Rozhlas a televízia Slovenska má podľa navrhovateľa v oblasti rozhlasového vysielania v súčasnosti vytvorených celkom deväť okruhov zameraných na rôzne typy hudobných produkcií s ohľadom na preferencie svojich poslucháčov. Podporu hranosti slovenských hudobných diel je teda podľa presvedčenia navrhovateľa možné v Slovenskej republike dosiahnuť aj bez toho, aby boli porušené ústavne garantované práva vysielateľov.

3.3 Po tretie - **namietaný nesúlad napadnutých ustanovení s čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy**

3.3.1 Podľa navrhovateľa sa prijatím napadnutých ustanovení vysielateľom s licenciou ako subjektom oprávneným vykonávať podnikateľskú činnosť odňala možnosť autonómne rozhodovať o použití vlastných prostriedkov (vlastného majetku). Táto právna úprava im podľa navrhovateľa súčasne prikazuje použiť štvrtinu (do 31. decembra 2016 pätinu) vlastných prostriedkov na presne vymedzený účel - nákup určitého druhu tovaru, ktorý by pri riadne fungujúcom podnikateľskom prostredí dôsledne zvažovali s ohľadom na ich vlastné podnikateľské ciele a priority.

3.3.2 Vzhľadom na skutočnosť, že zákon o vysielaní a retransmisii podľa navrhovateľa umožňuje, aby jednej právnickej osobe bola udelená len jedna licencia na vysielanie rozhlasovej programovej služby, pričom táto právnická osoba vykonáva vysielanie ako svoju podnikateľskú činnosť, musí si pred začatím takéhoto podnikania a aj počas neho veľmi dôsledne zvážiť obsah vysielania, ktorý bude ponúkať, aby si našlo svoju cieľovú skupinu a bolo úspešné. Každý rozhlasový vysielateľ podľa presvedčenia navrhovateľa už v čase predloženia žiadosti o udelenie licencie na vysielanie rozhlasovej programovej služby pripravoval (často aj za použitia zahraničného kapitálu) svoje vysielanie z hľadiska jeho budúceho obsahu s výhľadom určitej cieľovej skupiny poslucháčov, ktorú chce svojím vysielaním osloviť. Zvolený rozhlasový formát predstavuje podľa navrhovateľa komplexnú charakteristiku rádia. Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa podnikateľom legitímne zvolený charakter svojho vysielania nepochybne menia.

3.3.3 V Slovenskej republike pôsobí podľa slov navrhovateľa v tejto oblasti množstvo rádii, z ktorých väčšina má - vzhľadom na malý trh, a tým aj prirodzenú snahu odlíšiť sa od iných rádii - svoje obsahové zameranie zacielené na konkrétnu skupinu poslucháčov. Logicky iný musí byť podľa názoru navrhovateľa obsah vysielania zameraného na mladých poslucháčov, iný je obsah vysielania zameraný na príslušníkov národnostných menšín a iný na staršie vekové skupiny.

3.3.4 Podmienkou zaradenia akéhokoľvek hudobného diela do vysielania tohto rádia podľa navrhovateľa je, aby spĺňalo požadovanú kvalitu a spadalo do obsahového zamerania vysielania. Podľa navrhovateľa je prirodzené, že hudobné diela, ktoré takéto kritériá nespĺňajú, nemôžu byť do vysielania zaradené. Ich zaradenie by mohlo mať za následok stratu záujmu poslucháčov o vysielanie, a tým aj podnikateľskú stratu vysielateľa. Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa tým, že prikazujú vysielateľom nakupovať určité hudobné diela bez ohľadu na ich kvalitu, môžu mať za následok úbytok poslucháčskej základne, čo v priamej miere spôsobí úbytok zadávateľov produktov mediálnej komerčnej komunikácie, a tým stratu príjmov podnikateľa. Podľa navrhovateľa je teda pravdepodobné, že poslucháč, ktorý vzhľadom na obsah vysielania už nebude mať oň záujem, prejde na iné služby poskytujúce počúvanie hudobných diel (digitálne hudobné služby), ktoré sú často bezplatné a v ktorých si vyberie iba takú hudbu, ktorú počúvať chce. V tejto súvislosti navrhovateľ osobitne dáva do pozornosti, že napadnuté ustanovenia sa nijakým spôsobom nedotkli vysielateľov prostredníctvom internetu [§ 2 ods. 1 písm. c) zákona o vysielaní a retransmisii v spojitosti s dikciou napadnutého § 28b zákona o vysielaní a retransmisii], ktorí aj naďalej môžu vysielat' hudobné diela bez povinných kvót.

3.3.5 Napadnuté ustanovenia podľa presvedčenia navrhovateľa teda nepochybne predstavujú zásah do práva na podnikanie. Tento zásah je podľa jeho vyjadrenia zároveň zásahom do podstaty a zmyslu práva na podnikanie.

3.4 Po štvrté - **namietaný nesúlad napadnutých ustanovení s čl. 55 ods. 2 ústavy**

3.4.1 Hospodárska súťaž, t. j. súťaž medzi podnikateľmi, je podľa navrhovateľa základným mechanizmom trhovej ekonomiky, ktorá zvyšuje výkonnosť celého hospodárstva. Hospodárska súťaž podľa názoru navrhovateľa núti podnikateľov neustále ponúkať najlepší možný výber výrobkov za najlepšie ceny; rovnako je to tak aj v službách - ponúknuť čo najkvalitnejšiu službu za najlepšiu cenu. V prípade obchodovania na voľnom trhu z konkurenčného prostredia ťažia spotrebitelia.

3.4.2 Navrhovateľ zastáva názor, že napadnuté ustanovenia neprimeraným a neodôvodneným spôsobom zasahujú do hospodárskej súťaže. Podľa slov navrhovateľa vysielateľa s licenciou - právnické osoby, môžu mať iba formu obchodnej spoločnosti, teda sú podnikateľmi. Ako podnikatelia majú podľa navrhovateľa primárny záujem na úspešnosti svojho podnikania, ktorá sa prejavuje vo výške ich príjmov a zisku. Na tento účel si ešte podľa mienky navrhovateľa pred vstupom na rozhlasový trh určite dôsledne zvažili jeho veľkosť, posluchácke preferencie i potenciálne miesto na tomto trhu. Prirodzenou snahou každého vysielateľa podľa navrhovateľa je odlíšiť sa od svojej konkurencie, a to je možné predovšetkým zvoleným obsahom vysielania.

3.4.3 Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa prikazujú vysielateľom vysielat' slovenské hudobné diela vo vysokom percente. Navrhovateľ zastáva názor, že hudobný trh v Slovenskej republike nie je dostatočne veľký na to, aby produkoval dostatočné množstvo kvalitných („hrateľných“) hudobných diel v takej miere, aby to mohlo naplniť štvrtinu celkového objemu hudobnej produkcie, ktorá sa v rádiách hráva. V konečnom dôsledku budú podľa presvedčenia navrhovateľa vysielatelia nútení hrať iba také slovenské hudobné diela, o ktoré je záujem, aby boli komerčne úspešní, teda hrať stále tie isté hudobné diela. Tým sa podľa navrhovateľa ich snaha o odlišenie, a tým aj úspech v súťaži a konkurenčnom prostredí stratí a rozhlasové vysielanie jednotlivých rádii stratí na jedinečnosti. Napadnuté ustanovenia tak podľa záverov navrhovateľa jednoznačne toto prostredie uniformuje.

3.4.4 Navrhovateľ v závere uvádza, že súťaž a konkurenčné prostredie sú však prirodzene prítomné aj v oblasti hudobnej tvorby a produkcie. Umelcov - interpretov, autorov hudby či textu, je podľa neho rovnako možné považovať za podnikateľov, ktorí vytvárajú hudobné dielo ako tovar, ktorý chcú následne predat' poslucháčom, či už prostredníctvom rozhlasového vysielania, na hudobných nosičoch, alebo rôznych digitálnych platformách. Na to, aby im z predaja toho diela plynuli príjmy, je podľa názoru navrhovateľa nevyhnutné, aby bolo dielo hrané, t. j. prezentované poslucháčom. Podľa navrhovateľa je teda potrebné, aby toto dielo bolo čo najkvalitnejšie. Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľa túto rovnicu narúšajú tým, že vzhľadom na veľkosť slovenského hudobného trhu budú tieto diela hrané, aj keď za iných okolností (bez zásahu zákonom) by vysielatelia o ne neprejavili záujem. Môžu tak podľa analýzy navrhovateľa

nastať dve situácie - buď budú vysielatelia hrať diela ich poslucháčmi považované za kvalitné s rizikom, že ich budú hrať dookola (čím tiež môžu prísť o poslucháčov), alebo budú hrať slovenské hudobné diela rôzne, avšak bez ohľadu na ich kvalitu. V prvom prípade tak podľa navrhovateľa zákon zabezpečí ešte väčší nárast doterajších príjmov z tantiém pre úspešnú skupinu umelcov a v druhom prípade zabezpečí príjmy pre väčšinu umelcov. Obidva prípady však podľa navrhovateľa jednoznačne znamenajú narušenie zdravého konkurenčného prostredia, a tým aj hospodárskej súťaže všeobecne.

3.5 V závere svojho návrhu navrhovateľ vyslovil návrh na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení.

3.5.1 Tento návrh navrhovateľ odôvodňuje tým, že tak ako to vyžaduje čl. 125 ods. 2 ústavy, ďalšie uplatňovanie napadnutých ustanovení môže výrazným spôsobom ohroziť vlastnícke práva, práva na ochranu majetku pred jeho núteným obmedzením zo strany štátu, ako aj práva na podnikanie vysielateľov s licenciou. Vysielateľom z dôvodov uvedených v návrhu pri aplikácii a riadnom dodržiavaní napadnutých ustanovení podľa navrhovateľa reálne hrozí pokles poslucháčov ich rozhlasového vysielania, tým následne pokles zadávateľov reklamy, čo sa rovná poklesu príjmov a stratám na majetku.

3.5.2 Dôvody, pre ktoré je navrhovateľ toho názoru, že k takejto situácii môže dôjsť, sú podrobne uvedené v jednotlivých častiach návrhu. Navrhovateľ pripomenul, že v súčasnosti existuje množstvo platforiem, prostredníctvom ktorých si poslucháči nájdu cestu k tým hudobným dielam, ktoré ich oslovia, pričom väčšina z nich je pre nich bezplatná, resp. iba za minimálny poplatok. Ani v dnešnej dobe záujemcovia o hudbu nie sú odkázaní iba na počúvanie rozhlasových staníc, a preto je pre vysielateľov s licenciou, na rozdiel od vysielateľa na základe zákona, nevyhnutné vyvíjať maximálne úsilie k ich získaniu alebo udržaniu. Zásah do majetkových práv vysielateľov, ktorý predstavujú napadnuté ustanovenia, môže byť podľa navrhovateľa taký vážny, že v prípade väčšieho úbytku poslucháčov (čo je jednoducho preukázateľné množstvom druhov analýz a prieskumov) môže dôjsť až k likvidácii vysielateľa a jeho podnikania. Takéto straty sú podľa úsudku navrhovateľa nenapraviteľné. Podľa navrhovateľa ak by ústavný súd vyhovel návrhu a vyhlásil by napadnuté ustanovenia za rozporné s vymedzenými článkami ústavy

a s čl. 1 dodatkového protokolu, v prípade zániku právnickej osoby, ktorá bola vysielateľom, pre majetkové a hospodárske straty spôsobené aplikáciou napadnutých ustanovení sa Slovenská republika vystavuje riziku súdnych sporov, ktorých výsledok by mohol mať na verejné financie neprimerané finančné dopady.

4. Navrhovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ustanovenia § 28a, § 28b, § 28c a § 76dh zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

K prijatiu návrhu na ďalšie konanie

5. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou(...) a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily(...), môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú

náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6.1 Ústavný súd návrh predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh skupiny poslancov obsahuje všetky náležitosti uvedené v § 20 a § 37 zákona o ústavnom súde a spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

6.2 Na základe uvedeného ústavný súd v zmysle § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K návrhu na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení

7. Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy a v nadväznosti na to podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na ďalšie konanie, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

7.1 Citované ustanovenie tak viaže oprávnenie ústavného súdu rozhodovať o pozastavení účinnosti na existenciu jedného z troch alternatívnych predpokladov: ohrozenie základných práv a slobôd, hrozba značnej hospodárskej škody alebo iný vážny nenapraviteľný následok. Je zrejmé, že každý z týchto predpokladov je iný a iné musia byť aj podmienky ich aplikácie.

7.2 Ohrozenie základných práv a slobôd znamená, že ďalším uplatňovaním napadnutého právneho predpisu bude zúžený chránený rozsah chráneného priestoru jednotlivých základných práv a slobôd alebo bude podmieňovaný (sťažovaný) ich výkon neprimeranými podmienkami či prekážkami (porov. napr. PL. ÚS 1/02 – obmedzovanie slobody slova kriminalizáciou ohovárania, PL. ÚS 29/05 – hrozba, že prebiehajúce konania priamo zasiahnu do ochrany súkromia a majetku). Podľa ústavného súdu pozastaviť

účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, možno len na základe takých dôvodov, ktoré zakladajú „záver o bezprostrednom ohrození základných práv a slobôd“ (uznesenie sp. zn. PL. ÚS 47/03 z 18. decembra 2003).

7.3 Naopak, za značnú hospodársku škodu treba považovať najmä hrozbu zániku, resp. vážneho postihnutia celého alebo podstatnej časti určitého odvetvia (napr. PL. ÚS 13/2012 – zvýšenie miezd sestier, ktorého dôsledkom podľa analýzy Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky bolo, že príjmy zdravotníctva budú kryť približne len 80 % celkových výdavkov, PL. ÚS 114/2011 – zavedenie 80 % dane), jednoznačný a likvidačný vplyv na všetky alebo aspoň citelnú časť podnikateľských subjektov, prípadne hrozba výrazného zaťaženia verejných rozpočtov s rizikom, že dôjde k ohrozeniu niektorých funkcií štátu.

7.4 Konečne, pod pojem iný vážny nenapraviteľný následok možno zahrnúť zvyšné hrozby podobnej naliehavosti a intenzity (porov. PL. ÚS 18/06 – nezvratný následok ustanovenia, ktoré upravovalo územnú zmenu konkrétnych obcí, PL. ÚS 95/2011 – hrozba vykonania voľby podľa neústavného právneho predpisu, PL. ÚS 115/2011 – hrozba nastolenia nezvratného stavu v exekúcii v dôsledku aplikácie napadnutého ustanovenia).

7.5 Ohrozenie základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo hrozba značnej hospodárskej škody alebo iného vážneho nenapraviteľného následku v prípade ďalšieho uplatňovania napadnutých ustanovení sú dostatočne odôvodnené vtedy, ak ohrozenie (hrozba) je reálne (atribút reálnosti ohrozenia), priame (atribút bezprostrednosti ohrozenia) a možno konkretizovať spôsob ohrozenia (atribút konkrétnosti ohrozenia).

8. Navrhovateľ navrhol pozastaviť účinnosť napadnutých ustanovení prakticky z dvoch dôvodov: (i) podľa navrhovateľa reálne hrozí pokles poslucháčov ich rozhlasového vysielania, tým následne pokles zadávateľov reklamy, čo sa rovná poklesu príjmov a stratám na majetku a zároveň (ii) podľa navrhovateľa v prípade vyhlásenia napadnutých

ustanovení za rozporné s vymedzenými referenčnými ústavnými normami a v prípade zániku vysielateľa pre majetkové a hospodárske straty spôsobené aplikáciou napadnutých ustanovení sa Slovenská republika vystavuje riziku súdnych sporov, ktorých výsledok by mohol mať na verejné financie neprimerané finančné dopady.

8.1 K prvému dôvodu ústavný súd konštatuje, že hrozba poklesu poslucháčov rozhlasových vysielateľov a s tým súvisiaci pokles zadávateľov reklamy pre týchto vysielateľov je predovšetkým záležitosťou marketingu konkrétneho vysielateľa. Bez ohľadu na existenciu napadnutých ustanovení sa rozhlasoví vysielatelia pôsobiaci na trhu rozhlasového vysielania ako komerčné subjekty snažia svojimi marketingovými aktivitami pritiahnuť k sebe viac a viac poslucháčov, a tým aj zadávateľov reklamy. Spôsobilosť vysielateľa prilákať konkrétnych zadávateľov reklamy nemožno spájať primárne s aplikáciou napadnutých ustanovení. Navyše, navrhovateľ nijako inak nepreukázal a neodôvodnil, že aplikácia napadnutých ustanovení za čas od nadobudnutia ich účinnosti reálne (atribút reálnosti) a bezprostredne (atribút bezprostrednosti) ohrozuje konkrétnych rozhlasových vysielateľov napr. na majetku, a ani nedeclaroval, akým spôsobom by mohlo dôjsť (či dochádza) k tomuto ohrozeniu (ako už ústavný súd uviedol, argument poklesu zadávateľov reklamy pre konkrétnych rozhlasových vysielateľov je predovšetkým otázkou marketingovou, a nie ústavnoprávnou a viaže sa na samotné podnikanie rozhlasových vysielateľov počas celého obdobia podnikania, a nie len na obdobie aplikácie napadnutých ustanovení). Bez týchto špecifikácií ide len o úvahu navrhovateľa a nemožno bez znalosti konkrétnych premenných (ktoré navrhovateľ - okrem argumentu poklesu zadávateľov reklamy - neuviedol) dospieť k záveru, že právo vlastníť majetok rozhlasových vysielateľov by bolo uplatňovaním napadnutých ustanovení reálne, bezprostredne a konkrétnym spôsobom ohrozené v tejto chvíli tak, aby to zakladalo dôvod na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení.

8.2 K druhému dôvodu prednesenému navrhovateľom ústavný súd uvádza, že ide o hypotetický scenár, ktorého potvrdenie alebo vyvrátenie bude zrejmé až po meritórnom posúdení návrhu navrhovateľa ústavným súdom. Skutočnosť, že niekedy v budúcnosti by mohli rozhlasoví vysielatelia, ktorí len potenciálne podľa mienky navrhovateľa zaniknú v dôsledku aplikácie napadnutých ustanovení, vzniknúť na základe potenciálne vydaného

nálezu o nesúlade napadnutých ustanovení s ústavnými normami neurčité finančné požiadavky proti Slovenskej republike, nenapĺňa ani jeden z atribútov (reálnosť, bezprostrednosť, konkrétny spôsob) hrozby značnej hospodárskej škody pre Slovenskú republiku, pre ktorú by ústavný súd mohol pozastaviť účinnosť napadnutých ustanovení. Inak povedané, v téze navrhovateľa je príliš veľa hypotetickosti a potencialít na to, aby boli naplnené podmienky ustanovené ústavou a zákonom o ústavnom súde pre pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení.

9. Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016